

Prima instanță: Judecătoria Strășeni (sediul central) (judecător D. Cristian)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (judecători M. Guzun, I. Cotruță și N. Simciuc)

Dosar nr. 2ra-171/18

Î N C H E I E R E

24 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în următoarea componență:

Președintele completului
Judecători

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Luiza Gafton

examinând admisibilitatea recursului declarat de Sîrcu Constantin,
în cauza civilă în procedura contencioasă la cererea de chemare în judecată
înaintată de Sîrcu Constantin împotriva lui Radu Sergiu cu privire la încasarea
datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2017, prin care s-a
respins apelul declarat de Sîrcu Constantin și s-a menținut hotărârea Judecătoriei
Strășeni (sediul central) din 16 martie 2017,

C O N S T A T Ă :

La 31 ianuarie 2017 Sîrcu Constantin a înaintat o cerere de chemare în
judecată împotriva lui Radu Sergiu (f.d. 1), prin care a solicitat: (1) încasarea în
beneficiul lui Sîrcu Constantin, din contul lui Radu Sergiu, a sumei de 1 850 lei cu
titlu de datorie; și (2) încasarea în beneficiul lui Sîrcu Constantin, din contul lui
Radu Sergiu, a sumei de 150 lei cu titlu de taxă de stat achitată la înaintarea cererii
de chemare în judecată.

În motivarea acțiunii, Sîrcu Constantin a susținut că în martie – aprilie 2016
a convenit cu avocatul Radu Sergiu ca acesta să se ocupe de chestiunea privind
partajarea unei case de locuit, iar onorariul să fie achitat după soluționarea acestei
chestiuni.

A invocat că Radu Sergiu i-a cerut inițial 50 lei, apoi 250 lei, iar la 18 mai
2016 i-a solicitat 1 500 lei pentru a întocmi și expedia o plângere la Curtea
Europeană a Drepturilor Omului, dar nu a eliberat bonuri fiscale pentru sumele
date.

A indicat că după ce i-a achitat lui Radu Sergiu 1 500 lei, a plecat la

sanatoriu pentru 20 de zile, iar la întoarcere, Radu Sergiu l-a invitat să-i prezinte bonul poștal privind expedierea plângerii la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, dar timp de mai mult de o săptămână, acesta nu a fost de găsit.

A afirmat că Radu Sergiu nu s-a adresat la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, fapt confirmat prin decizia Curții Supreme de Justiție din 15 iunie 2016 și prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2016.

A arătat că același fapt poate fi confirmat de inspectorul de sector Sterpu, iar atitudinea neglijentă a lui Radu Sergiu, într-un alt caz, poate fi confirmată de Curcă Andrei.

A notat că a expediat în adresa lui Radu Sergiu o cerere privind soluționarea litigiului pe cale amiabilă, recepționată de acesta la 23 decembrie 2016 și rămasă fără efect.

Prin hotărârea Judecătorei Strășeni (sediul central) din 16 martie 2017 (f.d. 15; 18-20), s-a respins acțiunea ca neîntemeiată.

La 03 mai 2017 Sîrcu Constantin a depus o cerere de apel împotriva hotărârii Judecătorei Strășeni (sediul central) din 16 martie 2017 (f.d. 21-22), prin care a solicitat casarea integrală a acesteia și trimiterea cauzei spre rejudecare în primă instanță.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2017 (f.d. 41; 42-45), s-a respins apelul declarat de Sîrcu Constantin și s-a menținut hotărârea Judecătorei Strășeni (sediul central) din 16 martie 2017.

La 05 octombrie 2017 Sîrcu Constantin a expediat prin trimitere poștală în adresa Curții Supreme de Justiție o cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2017 (f.d. 49; 50), solicitând casarea integrală a acesteia și a hotărârii Judecătorei Strășeni (sediul central) din 16 martie 2017, cu trimiterea cauzei spre rejudecare.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 10 octombrie 2017, s-a restituit cererea de recurs a lui Sîrcu Constantin ca fiind depusă fără achitarea taxei de stat.

La 28 noiembrie 2017 Sîrcu Constantin repetat a depus o cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2017 (f.d. 59), prezentând dovada achitării taxei de stat.

În motivarea recursului, a invocat atitudinea necorespunzătoare a lui Radu Sergiu față de instanțele de judecată, care a declarat că știe care urma să fie soluția în prezenta cauză.

A indicat că instanța de apel a refuzat să asculte explicațiile sale depline, cât și nu i-a permis să prezinte înregistrările convorbirilor cu Radu Sergiu și alte probe.

La 18 decembrie 2017 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa lui Radu Sergiu o copie a cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii copiei respective, dar Radu Sergiu nu a prezentat referința în termenul stabilit, admisibilitatea recursului urmând a fi decisă în lipsa acesteia.

Examinând admisibilitatea recursului potrivit rigorilor prevăzute de art. 440

Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ ajunge la concluzia că recursul declarat de Sîrcu Constantin împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2017 urmează a fi considerat inadmisibil din următoarele raționamente.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Cod de procedură civilă, Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Conform art. 433 lit. b) Cod de procedură civilă, Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434.

Potrivit art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Fișa de însoțire a deciziei integrale a instanței de apel (f.d. 46) include mențiunea că acest act judecătoresc a fost expediat prin trimitere poștală în adresa lui Sîrcu Constantin la 23 august 2017, dar la materialele dosarului nu se află avizul de recepție corespunzător. De asemenea, la materialele dosarului nu se află vreo probă care ar confirma comunicarea către Sîrcu Constantin a deciziei integrale a instanței de apel prin alte mijloace.

Astfel, în condițiile în care nu poate fi stabilită cu certitudine data la care Sîrcu Constantin a luat cunoștință de decizia integrală a instanței de apel, declararea recursului la 28 noiembrie 2017 se consideră a fi îndeplinită cu respectarea termenului prevăzut de art. 434 Cod de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului raportor cu privire la încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs, completul constată existența temeiului de inadmisibilitate stipulat de art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, Părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă, Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Potrivit art. 432 alin. (3) Cod de procedură civilă, Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Art. 432 alin. (5) Cod de procedură civilă prevede că Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

Aceste dispoziții legale fundamentează ideea că judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a 2-a, Cap. XXXVIII, Cod de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește în exclusivitate probleme de drept material și procedural, verificându-se legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, sarcina instanței de recurs este de a verifica temeiurile recursului și argumentele privind caracterul ilegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Completul evidențiază că în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura de examinare a admisibilității unui recurs în materie civilă trebuie să corespundă garanțiilor unui proces echitabil, consfințite de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în special cu referire la dreptul de acces liber la justiție și la dreptul de a fi audiat de o instanță judecătorească (hotărârile Delcourt contra Belgiei din 17 ianuarie 1970 și Erfar-Avef contra Greciei din 27 martie 2014).

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a admisibilității recursului, or prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară. Asemenea rigori urmăresc scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (hotărârea Trevisanato contra Italiei din 15 septembrie 2016).

Totodată, completul reține că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (hotărârea Hansen contra Norvegiei din 2 octombrie 2014), iar în concepția Curții Europene a Drepturilor Omului, nu se impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (hotărârea Nersesyan contra Armeniei din 19 ianuarie 2010).

Completul reține că Sîrcu Constantin, în esență, nu a abordat chestiuni de drept și nu a făcut trimitere la vreun temei de declarare a recursului prevăzut de art. 432 Cod de procedură civilă, iar pretensele încălcări admise de instanța de apel nu au vocația de a duce la modificarea soluției în prezenta cauză.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, În cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Din raționamentele nominalizate și având în vedere că cele invocate în recursul declarat de Sîrcu Constantin nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2)-(3) Cod de procedură civilă, completul ajunge în mod unanim la concluzia de a considera recursul ca inadmisibil.

Conform art. 433 lit. a) și 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

DISPUNE:

Recursul declarat de Sîrcu Constantin se consideră inadmisibil.
 Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Ala Cobăneanu

Judecători

Dumitru Mardari

Luiza Gafton